

Olv.: Kiv 12,1-8.11-14 – 1Kor 11,23-26 – Jn 13,1-15
AZ UTOLSÓ VACCSORA ÜNNEPLÉSE

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a testvéreket ezen az estén. Keresztény közösségünk és az egyház életében a legfontosabb üzenetet ez az este hozza. A legszentebb ünnep húsvét, amelynek az ünneplése ezzel az estével kezdődik. Ez az este az újszövetség közösségének ünnepe, az egyház ünnepe.

A megajándékozottságunk napja!

*Jézus önmagát adja nekünk
és ezt a nekünk adott életét viszi föl a keresztre nagypénteken,
hogy megtanítsa bennünket is arra,
hogy mindegyikünknek föl kell menni a keresztre,
ha egymás életét akarjuk szolgálni.*

Kereszt nélkül elképzelhetetlen. Aki meg akarja úszni a keresztet, az helytelenül gondolkodik, rossz úton jár. Krisztus útja az elajándékozott élet, a keresztre felvitt élet. Ez az üdvösség útja. A mai estén engedjük magunkat megajándékozni. Fogadjuk el Krisztust. Tegyük magunkévá az Ő példáját és ajándékozzuk el magunkat egymásnak és akkor új Élet születik.

Könyörögjünk

Istenünk, annak a szent vacsorának megünneplésére jöttünk össze, amelyen egyszülött Fiad új és örökre szóló áldozatát és szeretet lakomáját halála előtt az egyházra bízta. Kérünk segíts, hogy ebből a nagy misztériumból a szeretet és az Élet teljességét meríthessük, a mi Urunk Jézus Krisztus a Te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten mindörökkön örökké.

+ **A M E N** +

Szentbeszéd

Kedves, jó Testvérek!

Ez a mai este mindegyikünknek felteszi a kérdést:

Értjük-e miről is van szó a mi kereszténységünkben?
Értjük-e miképpen nő fel a keresztény közösség ebben a világban?
Értjük-e a keresztény közösség küldetését?

*Értjük-e, hogy az élet értelméről van szó abban a titokban,
amivel Jézus megajándékoz bennünket?*

Vagy a sötétség határozza meg az életünket,
- sötétség egyenlő az önzéssel, -
vagy Jézus példája határozza meg az életünket,
ez egyenlő az önátadással!

Új szövetségről van szó. Isten és a világ új szövetségét bízta Isten az ő Fiára. Ez a Fiú megalapította ezt a szövetséget. Ennek a szövetségnek két nagyon lényeges mozzanatát tudatosítsuk magunkban ezen az estén.

***Értjük-e, mit jelent Krisztus hagyatéka?
Mennyire gondoljuk komolyan Jézus példáját?
A kettő összetartozik.***

Azt hallottuk, hogy eljött az Ő órája. Ez az óra az önátadás órája, az áldozat órája, az Önmagáról való lemondás órája. A szeretet ideje. Jézus ezen az estén rábízta a tanítványokra az ő példáját. "Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!" - Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja a másik emberért. - Az új szövetség ez által köttetik meg. Nem arról van szó, hogy a régi szövetség megszűnik. A régi szövetség létezik, de egy lépéssel előre vagyunk. Már nem csupán arról van szó, hogy Isten ránk bízta a törvényeket és a parancsolatokat, hanem

***Isten Jézus Krisztusban önmagát adja oda nekünk.
Ezzel kifejezi, mi az emberi élet lényege.
Ez Jézus hagyatéka!***

Majd jelképesen bemutatja, mit jelent ez: - bár egész élete erről szól, csak most jut el a csúcspontra, - letérdel az apostolok elé és megmossa a lábukat. Amikor megtörténik ez a példaadás, akkor Jézus fölteszi a kérdést: - Megértettétek, miről van szó? - Az apostolok egyértelműen mindannyian azt mondták, hogy igen, megértettük. Akkor Jézus még nyomatékosítja: - Én az Úr, a Mester teszem felétek ezt a szolgálatot. - Mindannyian Úrnak, Mesternek tartották, de még rajtuk kívül sokan mások is.

***Ha értitek a lábmosás példáját,
akkor ti is hasonlóképpen cselekedjetek.***

Testvérek!

Az újszövetség erre a krisztusi végrendeletre épít. Mennyire vagyunk mi erre képesek? Mindannyian elbizonytalanodhatunk, ha választ kell adni. Ahhoz, hogy az ember ezt a krisztusi örökséget megtehesse, ahhoz segítségre van szüksége.

Ez a segítség az Élet Kenyere!

Az Élet Kenyere, az Eucharisztia, a Kenyér és a Bor, vagyis Krisztus. Itt maradt közöttünk, mert nem tud nélkülnk Élni, mint ahogy mi sem tudunk Nélküle élni, ha igazán Krisztuséi vagyunk. Olyan életet semmiképpen nem tudunk Nélküle élni, amelyet az Isten szán az embernek és a világnak. Lehet élni, csak Isten nélkül ez az élet más, mint amelyet az Isten gondolt el. Milyen ez a más élet, arról éppen elég tapasztalatunk lehet a mindennapjainkban. Ez az az élet, amelyről Júdás példája szól. Az önző ember élete. Az önzésébe bonyolódott világ élete.

A vigasztalást Karl Rahner mondja ki a XX. század végén kínlódó emberről. A XX. század ijesztően sötét. Azt mondják az emberiség történetében annyi gyalázatosság nem történt

ember részéről emberrel. Ezt az embert vigasztalja, amikor azt mondja: - Talán lehetséges, hogy szentségek nélkül is sikerülhet az ember élete, de szeretet nélkül soha. - Nagyon jegyezzük meg. Nem kifogás, senki részéről nem lehet kifogás, legfeljebb szenvedhet valaki, ha a szentségek kegyelmi segítségével nem élhet, mert még e nélkül is sikerülhet talán egyesek élete, de szeretet nélkül soha, mert a szeretet mindig értékes és mindenkire érvényes. Karl Rahner mondta szintén: - A XX. század kereszténye vagy átvért szívű ember, vagy nem is keresztény. - Ezzel azt fejezi ki, vagy szeret, vagy tud szeretni, vagy nem is keresztény.

Ennek az estének a másik ajándéka az Eucharisztia, régi elnevezésével Oltáriszentség. Krisztus a Kenyér és Bor színe alatt. Krisztus közöttünk maradt, mert nem tud nélkülünk élni, mint ahogy mi sem tudunk Isten nélkül élni. Az Emberfia értünk lett Emberré. Istenségéről lemondott, hogy embersorsunkat vállalhassa. Odaadta magát, ezt szimbolizálja a Kenyér, a megtört Teste, ezt szimbolizálja a Bor, a kiontott Vére. Odaadta értünk az Életét, mert segíteni akar nekünk abban, hogy legyen bátorságunk erre az odaadásra nekünk is. Biztos, hogy nagyon nehéz a krisztusi örökségnek megfelelően élni. Az Élet Kenyere – az ősegyházban a keresztények azt mondták: a Szentek Szentje, - ad nekünk Erőt ehhez a krisztusi úthoz. Az úton lévők Kenyere, mi úton vagyunk mindannyian. Az üdvösség útján járunk.

Pál apostolnak van ezzel a Kenyérrel kapcsolatosan számunkra talán ijesztő kijelentése, de nem kerülhetjük ki. - Aki méltatlanul eszi ezt a Kenyeret, vagy iszik ebből a Kehelyből, az az Úr Teste és Vére ellen vét. - A legújabb kor keresztény gondolkodásából mintha eltűnt volna ez a fogalom, hogy méltatlanság. Mindig mondjuk: "Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj." A régiek ezt sokkal inkább érezték, mint mi.

A XX. század fordulóján élt X. Pius pápa, aki az egészen kicsi gyerekeket engedte az Oltáriszentséghez, az öntudatra is alig jutott 5-6 éveseket. De jót tett! Lehet, hogy a mai fölvilágosult pedagógiai tudományokon felnőtt emberek ezt egészen másképp értik. De jó, ha ez a pedagógia nem jut el a hitoktatásig.

A régiek sokkal többet foglalkoztak ezzel a kérdéssel, hogy az ember nem méltó. Ezért legalább évente egyszer a Szentséghez járultak. Nagyszerű emberek, szent emberek, helytállók, akik példaszerűen éltek, nem maguknak, nem magukért éltek, még ezek az emberek is az esetek többségében meggyóntak és utána egyszer áldoztak. Többet nem mertek áldozni. Van ebben valami sajátosan megható.

Isten közelebb hívogat magához bennünket. Nagyobb bátorságot ad nekünk gyarlóságaink, bűneink ellenére, hogy kérjük Tőle az éltető Kenyeret. Többet kellene azzal is foglalkozni, hogy mennyire készülünk föl lelkünkben Krisztus fogadására. Karl Rahner professzor mondja: - Az Eucharisztia központi gondolata: az Eucharisztia a bűnösök eledele, mert mi emberek egyszerre vagyunk bűnösök és megigazultak. - A Szentáldozásban a bűnösök eledelét vesszük magunkhoz. A bűnösök közé számítjuk magunkat, mindegyikünket és a megigazultak vágával a szívünkben találkozunk az Oltáriszentségben Jézus Krisztussal. Ennek mennyire valóság üzenete van. Gondoljunk arra, hogy a betegnek van szüksége az orvosra. Az éhezőknek kell a kenyér, a szomjazónak kell a víz. A bűnösnek kell az Élet Kenyere méltatlanságunk tudatában, de ugyanakkor azzal a vágygal, hogy kiengesztelődjünk Istennel és egymással.

A szentáldozás előtt a legszebb étkezés előtti imát imádkozzuk, *ez a Mi Atyánk.*

Ebben az imádságban minden bent van.

Ebben az imádságban bent van, hogy az ember bűnös.

Ebben bent van, hogy az ember vágyik a bűnbocsánatra.

Ebben bent van, hogy egymásnak meg kell bocsátani,
mint ahogy az Atya megbocsát nekünk.

A régi liturgiában, meg az őskeresztények idején még erőteljesen jelen volt az a gondolat, - amit szintén a Bibliában olvastunk – hogy mielőtt áldozatodat az oltárra teszed és eszedbe jut, hogy valakivel van valami rendeznivaló ügyed, akkor rendezd vele és csak utána jöjj az áldozati oltárhoz. Ennek a gondolatnak a megjelenése a mai világban *a kiengesztelődés*, amikor kezet nyújtunk egymásnak. Amikor ehhez az Asztalhoz indulunk, akkor adjunk sokkal nagyobb súlyt ennek a kiengesztelődésnek is. Halálosan komoly kérdés az, hogy mit kezdünk egymással, akik egymás mellett ülünk. Ez az élet kérdése. Ez az anyaszentegyház létéről szól. Ha mi sem vagyunk képesek ezt az igazságot megjeleníteni, akkor mit kezdhetünk ezzel a szent Áldozattal? Akkor mit jelent nekünk az újszövetség? Mit jelent az egyház küldetése? Krisztus nem hiába halt meg!

*Válljuk el Krisztus örökségét
és tegyünk meg mindent azért,
hogy a bátorító, éltető Kenyeret elkölthessük!*

Kedves, jó Testvérek!

Csodálatos módon ölel egybe bennünket Krisztus szent Teste. Isten adjon bátorságot nekünk, hogy kitarjuk a karunkat és elfogadjuk egymást. Szüksége van a világnak erre.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Milyen nagy ajándék, hogy együtt lehetünk vendégei Krisztusnak!

Ő hív meg bennünket még pedig azzal a szent bizalommal,
hogy belőlünk közösség lehet. A meghívásnak ez a célja.
Találkozunk Vele, találkozunk egymással és közösségé leszünk,
mert az ember közösségi lény. Az ember életformája közösségben létezés.
A közösség ereje az egységből származik.

Krisztus az egységesítő

megmondja és bemutatja ennek az egyetlen lehetséges útját,
odaadja életét értünk.

Nekünk is oda kell adnunk életünket egymásért.

Ez az egyetlen lehetőség és amikor kaotikus állapotok vannak,
amikor válságok vannak, akkor ez az üzenet különösképpen egyértelmű.

+ *Á L D Á S* +